

warises. Pidin aga wangkret takka lükkama. Hoosteale ta näitas piitsa eemalt, mulle pani näha peale, et arwasin, mõni liige pidi tee peale maha jääma; ja kui wangker silmapilk seisma jäi, lükkas ta mind jalaga ja ahwardas weel, taelaga tuld mulle mekkida anda.

Katsusin weel kord wastupanna, aga ta hakkas minust kõrwu- ja karwupidi kinni, rõhus mind ueste ratta juure maha, et rataš oleks mu pea wõinud puruks ajada. Nii wäsiind, kui ma olin, kukkusin põlwili maha, aga piitsawarrega pekksis ta mind wasta kõhtu ja jalgu, et jälle üles kargasin. Süski tema mõirgas: „oot' sina hobuse tapja, kas sa nüüd aru saad, et wäsiind ja nälgind hoosteale ei pea liiga tegema? Kas sa frants nüüd mõistad, et oma loomakeste peale pead halastama?“ Ma tahtsin Jumalat paluda oma hädas, aga et ma seda lapsepõlwest saadik ep olnud teinud, ei mõistnud ma nüüd ühtegi paluda. Ma karjusin ja ulgusin, aga keegi ei kuulnud mind, ei ma näinud ei inimest ega muud looma, kellest abi loota. Küll olime ju mäest ülesse saanud, aga ika weel jäi ta wangkre kõrwa ja waewas mind, et seesama tee siit saadik mulle nagu otsata oli, mis ma muidu lähikese ajaga olen ära käinud. Kui me' ehk poole tee peale saime, mõtlesin mina, et parem oleks, kui

ta mind tahab, et siis kohe wõtaks ja mite enam ilma asjata ei waewaks. — Nõnda ma mõtlesin, aga nagu teaks ta mu mõtted ära, ksisendas ta nüüd: „nihuta, lükk, tõsta, weereta sina häbemata koer; lükk, et weri suu küünte alt wälja jooseb, muidu ma wõtan sind kohe, ja siis igawefeks ajaks. Aga teed sa täna weel, nii palju kui jõuad, siis annan sulle seekord weel armu, aga see on siis kaa wiimne kord! Sa minu pärast on hobuse tapjad ja kõwa südamega woorimehed ja muud armutumad hobuse pidajad kõik; mulle on neid tarwis ja üks hea hulk juba koos. Kes hoosteale üleliiga peale paneb, neid üle jõuu wäsi- tab, neid häästi ei sõbda, neid talwe külma, suwe palawa ja pääwa kätte due jätab, et kərbasid ja parmud neid näriwad, — kõik kes nõnda teewad, need on minu pärast. Mul on niisugusi hobuse tapjaid ju küll, aga ommeti on mulle neid weel tarwis. Tallinna ja muu linnade, ja külade ümberkaudu, kus soola, kawa, puid ja muid kaubaasju weetakse, maanteede ääres, kus wabel saksu ühe wangkre sees tofina kaupä sõidetakse, kus teurahas jopastand peaga oma koormatega linna ruttab — ho, ho! sealt walitsen ma oma mehi, seda nooremad ja tugewamad, seda parem; aga wanad ja joodikud, ei ma neist palju kasu ei saa,